

Fericire sau nefericire

în căsnicie și în familie

E. W. Bremicker

Titlul original: „Gluck oder Ungluck in Ehe und Familie” ;
Ernst-Paulus-Verlag, Germany

Citatele biblice au fost preluate din traducerea Bibliei: GBV 1990

© by 1999 GUTE BOTSCHAFT Verlag (GBV)
Postfach 80 35684 Dillenburg Germany

„Și atunci zilele voastre și zilele fiilor voștri ... vor fi înmulțite ca zilele cerurilor deasupra pământului.” (Deuteronomul 11.21)

Această fericire, zilele cerurilor deasupra pământului, ne stă și astăzi la dispoziție în căsnicie și în familie. Căsniciile și familiile noastre pot oglindi fericirea cerului, dacă urmăm ce ne spune Dumnezeu în Cuvântul Lui în legătura cu aceasta. Dorim să ne ocupăm mai îndeaproape cu această temă pe baza unei istorii a unei familii din Vechiul Testament și pe baza unor principii din Noul Testament.

Familia lui Manoah (Judecători 13-16)

Organul administrativ superior din Wiesbaden (Germania) a prezentat o statistică deplorabilă a anului 1987. În acel an s-au încheiat în Germania 382.600 căsătorii și au avut loc 129.800 divorțuri. Avortul și adulterul sunt la ordinea zilei. Aproape nu li se mai dă nici o atenție. Am devenit un popor de ucigași și de adulteri, dar acest lucru nu ne deranjează deloc.

Totuși, numărul divorțurilor cuprinse în acea listă reprezintă numai vârful aisbergului. Câte căsătorii nu există numai pe hârtie, căsnicii în care se trăiește unul alături de altul sau chiar unul contra altuia! Din nefericire, există asemenea căsnicii și între credincioși, chiar mai multe decât gândim. Să divorțeze nu vor și nu pot, dar nici n-au ce să-și mai spună unul altuia.

Și tocmai în căsnicie și în familie putem cunoaște fericirea. Dumnezeu ne arată în Cuvântul Său temelia pentru o căsnicie care ne conduce să avem zile ca „zilele cerurilor deasupra pământului”. Depinde de noi cunoașterea acestei fericiri.

Dumnezeu, Creatorul, a pus iubirea firească în inima bărbatului și a femeii. Dar omul a deteriorat și acest dar al lui Dumnezeu. În 2 Timotei 3.3 citim că oamenii vor fi „fără afecțiune naturală”. Într-adevăr, „zilele din urmă” sunt „timpuri grele”. Dumnezeu vrea să ne pună iubirea în inimă, dar noi nesocotim această iubire. Rezultatul este un egoism pronunțat și atunci cine se mai miră că în Germania tot la trei căsătorii intervine un divorț?

Manoah și soția lui trăiau într-un timp care ar putea fi comparat cu al nostru. În Judecători 13.1 se spune: „Fiii lui Israel au făcut iarăși ce era rău înaintea Domnului”. Dacă fiecare face ce este drept în ochii săi, atunci acest lucru este totdeauna rău în ochii lui Dumnezeu.

Această expresie gravă o citim în Judecători de șase ori înainte de capitolul 13. De fiecare dată, Dumnezeu a trebuit să-Și pedepsească poporul, dar de fiecare dată, poporul a strigat către

Dumnezeu și El l-a ascultat. În Judecători 13 însă lipsește acest strigăt către Dumnezeu. Ei se aflau în mâna filistenilor și s-au obișnuit cu această stare. Este astăzi alt fel? Oamenii trăiesc în rău și chiar iubesc răul. Nu vor deloc ca situația lor să se schimbe. Și cine suferă în urma acestei vieți păcătoase? Copiii.

În mijlocul acestui popor încăpățânat, Dumnezeii găsește doi oameni căsătoriți care sunt fericiți și la care poate să privească cu bucurie. Sunt Manoah și soția lui. Manoah înseamnă „dar”, „loc de odihnă”. Manoah era pentru soția lui un dar al lui Dumnezeu, dar și invers. Fiecare soț este pentru soția lui un dar din mâna lui Dumnezeu și fiecare soție este un dar pentru soțul ei. Dacă amândoi se văd așa, atunci ei trăiesc împreună fericiți.

Dumnezeu are să le spună acestor doi ceva important și începe cu partea mai slabă, cu femeia (versetele 3-5). Îngerul Domnului i se arată și îi dă o făgăduință minunată. În același timp, el îi spune femeii cum trebuie să se comporte. În indicația îngerului către această femeie găsim răspunsul, dacă ne întrebăm ce avem de făcut având în vedere declinul creștinismului. Răspunsul este foarte simplu: despărțire. Dumnezeu nu începe să spună ce trebuie și ce nu trebuie să facă băiatul, ci dă indicații exacte mamei.

Aceste indicații conțin două lucruri:

1. să nu bea nici vin, nici băutură tare;
2. să nu mănânce nimic necurat.

Vinul și băutura tare sunt aici, ca și în alte locuri, o imagine a bucuriei pe pământ. Dacă un credincios caută sociabilitate cu oamenii acestei lumi, atunci acel credincios nu va avea o căsnicie fericită și chiar copiii vor suferi din această cauză. Într-un alt loc, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Vinul este batjocoritor, băuturile tari sunt gălăgioase” (Proverbe 20.1). Nu e de mirare că despre oamenii acestei lumi se spune că iubesc mai mult plăcerile acestei lumi decât pe Dumnezeu (2 Timotei 3.4); dar la noi ar trebui să fie altfel. Noi avem părtășie cu Tatăl și cu Fiul Lui; în aceasta ne putem găsi bucuria.

Și a doua indicație, să nu mănânce nimic necurat, conține o învățătură importantă pentru zilele noastre. A mânca ceva necurat înseamnă a te ocupa cu lucruri rele, neplăcute. David s-a căsătorit cu o femeie care avea idoli (1 Samuel 19). Știa el acest lucru? Soția lui Iacov, Rahela, avea idoli, iar el nu știa (Geneza 31). Amândouă femeile au mâncat, în acest sens, ceva necurat. Urmările au fost fatale.

Dacă Dumnezeu îi spune femeii să nu mănânce nimic necurat, atunci El vrea să o păzească de un pericol deosebit. Cu ce se hrănesc soțiile noastre? Cu Cuvântul lui Dumnezeu sau cu lucrurile acestei lumi? Romanele lumești, de exemplu, pot fi o hrană necurată. Fac soțiile

noastre acest lucru în ascuns ca Rahela, fără știrea soțului? Rahela l-a înșelat pe soțul ei. Ea a trebuit să moară în același an, pentru că soțul ei, neștiind unde sunt idoli pe care îi căuta socrul lui (ai cărui idoli au fost furați de Rahela), a spus: „Să piară acela la care vei găsi dumnezeii tăi!”

Aici se află una din cauzele principale ale ruinării familiilor creștine. Noi trebuie să fim sinceri unul față de altul. Bărbatul este, după gândurile lui Dumnezeu, capul familiei. Fără conducerea și fără știrea lui, n-ar trebui să se întâmple nimic.

În loc să mâncăm ceva necurat, ar trebui să ne hrănim cu toții cu hrană curată. Găsim această hrană în Cuvântul lui Dumnezeu: „ca niște prunci născuți de curând, să doriți din tot sufletul laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți” (1 Petru 2.2). Cum arată această dorință sănătoasă, vedem de fiecare dată când se naște un copil. Aici, Dumnezeu ne învață practic. Hrană sănătoasă înseamnă sănătate, creștere și stabilitate; și tocmai de acestea avem nevoie în zilele de decădere.

Ce face femeia după ce i s-a arătat îngerul? Ea nu merge la nimeni altul decât la soțul ei (versetul 6). Acest lucru dovedește că ea a avut deplină încredere în el. Ferice de soțiile care au soți în care pot să aibă încredere și cu care pot să discute totul! Și de la Manoah putem să învățăm aici. Ce face el? Se roagă lui Dumnezeu. Prin aceasta, el arată clar că are o relație cunoscută și plăcută cu Dumnezeu (versetul 8). Cunoaștem noi, bărbații, această părtășie practică în rugăciune, această legătură cu Dumnezeu?

Manoah își dă seama de responsabilitatea lui, iar aceasta împreună cu soția lui. El nu spune: „Omul lui Dumnezeu să vină la *mine*”, ci o include și pe soția lui: „Doamne, te rog, să mai vină o dată la *noi* Omul lui Dumnezeu pe care L-ai trimis și să ne învețe ce să facem” (versetul 8). Aici găsim armonia în căsnicie cu privire la educația copiilor. Educația copiilor nu este numai treaba unuia din părinți, ci aceasta îi privește pe amândoi. În problemele educației, părinții ar trebui să aibă același gând și, prin rugăciune, să ceară înțelepciunea necesară.

Isaac și Rebeca ne sunt un exemplu preventiv în acest sens. Isaac îl iubea pe Esau, iar Rebeca îl iubea pe Iacov. Să nu fie așa. Lipsa de armonie între părinți a avut urmări catastrofale. Ei înșiși și copiii lor au trebuit să culeagă roadele, iar ele au fost roade amare.

Un alt pericol, în special pentru femei, constă în aceea că ele își iubesc copiii mai mult decât soții lor. În Tit 2.4, femeile tinere sunt îndemnate să manifeste dragoste. Ordinea este remarcabilă: mai întâi soții, apoi copiii. Dacă ordinea este inversă, atunci ceva nu este în ordine în familie și urmările negative se vor arăta. Zece din fiii lui Iacov au devenit înșelători. Ei au purtat această înșelăciune timp de douăzeci de ani.

Manoah și soția lui se arată dispuși să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu; în aceasta constă secretul unei vieți binecuvântate de familie. Dacă ne aflăm pe căile neascultării, Dumnezeu este împotriva noastră, chiar dacă suntem copiii Săi. Căile neascultării sunt căile păcatului: „Domnul își întoarce fața împotriva celor care fac rău” (Psalmul 34.16).

Dumnezeu ascultă rugăciunea lui Manoah și Se arată a doua oară. La întrebarea, care va fi felul de viață al băiatului, îngerul Domnului spune încă o dată ce trebuie să facă mama. Purtarea noastră, a părinților, influențează și hotărăște purtarea copiilor noștri. Dacă noi ca părinți mergem pe căi rele, ne putem aștepta să ne facă bucurie copiii noștri? Copiii ne observă cu mare atenție și trag concluzii din purtarea noastră pentru comportarea lor spre bine, ca și spre rău. Ascultarea părinților față de Cuvântul lui Dumnezeu este condiția pentru binecuvântarea lui Dumnezeu în familie. Bineînțeles, depindem de banii lui Dumnezeu, dar acest har nu ne scutește de responsabilitatea noastră de a fi un exemplu prin ascultare.

Manoah întreabă apoi care este numele îngerului Domnului, ca să-I aducă cinste (versetul 17). Cinstirea Domnului să stea și în viața noastră întotdeauna pe primul loc. Răspunsul îngerului Domnului ne mișcă inima: „Pentru ce îmi ceri Numele? El este minunat” (versetul 18). Acest răspuns ne face să ne gândim la Isaia 9.6, unde citim despre Domnul Isus: „îl vor numi: Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu puternic, Părintele veșniciei, Prinț al păcii”. El însuși, Domnul, Cel Minunat, stă înaintea lui Manoah. Așa este și astăzi. Noi îl avem pe El, pe acest Domn minunat care își ia timp pentru noi ca să ne ajute în problemele, în întrebările și în nevoile noastre.

După ce Manoah a adus o jertfă și îngerul Domnului s-a suit în flacăra altarului la cer, el recunoaște cu cine a avut de-a face. Se sperie de moarte și crede că acum trebuie să moară (versetul 22). Aici se arată ce dar minunat este soția lui Manoah. Având o stare duhovnicească mai bună ca soțul ei, ea îl ajută. Dumnezeu a vrut să facă un ajutor bărbatului și fericit este fiecare soț care are un astfel de ajutor și îl prețuiește.

Nu experimentăm noi, bărbații, zilnic faptul că soțiile noastre ne ajută? Ele ne pot ajuta în lucrurile spirituale și în cele materiale. Dar suntem noi gata să primim un sfat spiritual, când recunoaștem că el este de la Dumnezeu? Un alt punct este acela dacă suntem și recunoscători pentru ajutorul soțiilor noastre. Le spunem „mulțumesc”? Zilnic îi mulțumim lui Dumnezeu pentru hrană, dar le mulțumim și soțiilor noastre zilnic pentru toată osteneala lor? Din nefericire, deseori suntem indiferenți sau primim ajutorul soției ca fiind ceva de la sine înțeles. Epistola către Coloseni ne îndeamnă în fiecare capitol la mulțumire. Oamenii recunoscători sunt oameni fericiți care au ochii deschiși pentru bunătățile lui Dumnezeu.

În versetul 24 este amintită nașterea lui Samson. Samson înseamnă: „omul soarelui”. Cine este soarele? „Căci Domnul Dumnezeu este un soare și un scut” (Psalmul 84.11). El, Domnul este; în El găsim lumină și pază pentru viața noastră. În afară de aceasta, soarele este un simbol al puterii: „Dar cei care-L iubesc să fie ca soarele, când se arată în puterea lui” (Judecători 5.31). Niciodată nu a fost un bărbat pe acest pământ care să fi fost atât de mult caracterizat de putere ca Samson. Istoria lui dovedește acest lucru într-un mod impresionant.

Următorul punct pe care Duhul lui Dumnezeu îl scoate în evidență este : „Copilul a crescut” (versetul 24). El a crescut și a devenit mare, pentru că a primit hrană după cum a spus Dumnezeu. Era o hrană care a corespuns despărțirii de tot ce este rău. O întrebare serioasă către noi toți: Cu ce îi hrănim pe copiii noștri? Avem dimineața un cuvânt de la Domnul Isus cu care să-i hrănim? Îi hrănim noi la amiază și seara? Ce îi spune Dumnezeu lui Moise în Deuteronomul: „Să învățați pe fiii voștri în ele (cuvintele Mele), vorbindu-le despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (Deuteronomul 11.19). „Să le întipărești (cuvintele Mele) fiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (Deuteronomul 6.7). Cum îi facem pe copii să înțeleagă Cuvântul? Citim Cuvântul la masă fără să îl explicăm? Atunci, acesta nu este digerabil pentru ei și n-au nici un folos din el. Contează foarte mult să fim capabili să facem o hrană pentru copiii noștri din ce am citit. Cu cât copiii noștri primesc mai puțină hrană spirituală, cu atât sunt mai predispuși la vicleniile diavolului care caută să-i ducă la cădere. Cel puțin de trei ori pe zi ar trebui să aducem Cuvântul lui Dumnezeu înaintea copiilor. Mii de copii ai părinților credincioși cresc în necunoștință. Ar trebui să învățăm pe de rost pasaje din Cuvântul lui Dumnezeu cu toții în familie.

Ne mirăm că merg în lume copiii noștri, când noi nu le-am dat hrană spirituală? Dacă începem din fragedă copilărie să le prezentăm măreț Persoana Domnului Isus, atunci și mai târziu ei nu se vor lăsa de El. Copiii lui Israel au neglijat să le spună copiilor lor despre minunile lui Dumnezeu. Care a fost consecința? Nu mult după aceea, citim: „... s-a ridicat altă generație, care nu cunoștea pe Domnul, nici lucrările pe care El le făcuse pentru Israel” (Judecători 2.10). Să aparțină copiii noștri acestei „alte generații”?

Câteodată se aude opinia că ora duminicală are sarcina de a-i hrăni spiritual pe copii. Ora duminicală este cu siguranță bună, dar nu ne ia nouă, părinților, responsabilitatea. Noi înșine trebuie să-i hrănim pe copiii noștri, ca să crească în omul dinăuntru, în timp ce prind rădăcini adânci în Hristos. În acest caz, ei vor fi ca un copac puternic care are rădăcini adânci și se împotrivește oricărei furtuni. El își găsește hrana în pământul bun. Asemănători acestui

„copac”, dorește Dumnezeu să ne facă pe noi și pe copiii noștri.

Fără îndoială, este important să ne rugăm pentru mântuirea copiilor noștri, dar nu este suficient. Dacă nu le dăm hrană spirituală, atunci putem lăsa la o parte la fel de bine și rugăciunea. Noi toți, părinți și copii, avem nevoie zilnic de corectare prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Să cercetăm pe scurt câteva amănunte din viața lui Samson. Versetul 25 ne spune despre un început bun: „Și Duhul Domnului a început să-l miște la Mahane-Dan, între Țoreea și Eștaol”. Semnificația acestor nume ne dă explicația. Țoreea înseamnă „cetatea viespilor”. Dumnezeu trimisese viespile înaintea copiilor lui Israel ca să nimicească dușmanii (vezi Exodul 23.28; Iosua 24.12; Deuteronomul 7.20). Ei ar fi trebuit să învețe că *puterea* este din Dumnezeu. Eștanol înseamnă „rugămintă”, „cerință” și ne amintește de *dependență*. Mahane-Dan este tabăra lui Dan sau locul *judexării de sine*, adică locul unde aplicăm ascuțișul Cuvântului lui Dumnezeu asupra noastră. Numai pe această cale, pe care îndeplinim aceste trei principii, Dumnezeu ne poate binecuvânta. Așa a fost la Samson, iar la noi nu poate fi altfel.

Capitolele 14-16 ne arată o perioadă tristă, descendentă din viața acestui om al lui Dumnezeu. Trei femei au jucat un rol nefast în viața lui, până când a ajuns în temniță.

În capitolul 14, Samson se coboară la Timna și vede acolo o femeie dintre filistenii. Timna înseamnă „parte pregătită”. Aici, Samson își pregătește o primă parte amară. Pofta ochilor trezește în el dorința și îl face să disprețuiască sfatul părinților săi. El a nesocotit avertismentul tatălui său. În viața lui Samson s-a împlinit cuvântul din Proverbe 30.17: „Pe ochiul care își bate joc de tatăl său și nesocotește ascultarea de mamă, îl vor scobi corbii de la pârau și îl vor mânca puii de vultur”. Cuvântul lui Dumnezeu avertizează insistent cu privire la o legătură între credincioși și necredincioși. Urmările vor fi totdeauna fatale. Îi avertizăm noi pe copiii noștri cu privire la un astfel de pas? Avem noi ca părinți în inimă dorința ca și copiii noștri să nu se căsătorească cu necredincioși?

Părinții lui Samson au arătat că sunt slabi (versetul 5). Până la urmă s-au coborât cu el la Timna. Mai târziu, îl vedem pe tatăl său singur în Timna (versetul 10). Unde era mama? Nu a mai fost de acord cu fiul ei? A spus într-un mod consecvent „nu” la calea falsă a fiului ei? Nu știm. Cu toată armonia ce trebuie să caracterizeze căsniciile noastre, pot exista situații în care nu putem face compromisuri. Voia lui Dumnezeu trebuie să aibă întotdeauna întâietate.

La începutul capitolului 16, îl vedem pe Samson la o prostituată. Așa de departe poate ajunge un slujitor al lui Dumnezeu! Să nu subestimăm pericolul. Dumnezeu spune: „căci Dumnezeu va judeca pe desfrânați și pe cei adulteri” (Evrei 13.4). În căile de guvernare ale lui

Dumnezeu, judecata aceasta a trebuit să-l lovescă pe Samson.

A treia femeie din viața lui Samson a fost Dalila. Nu s-a învățat minte? S-a ajuns până acolo că cele șapte șuvițe ale sale au căzut la pământ (versetul 19). Imaginea despărțirii sale de tot ce este rău a fost distrusă, izvorul puterii sale i-a fost luat. I-au fost scoși amândoi ochii. „Omul soarelui” n-a mai văzut lumina niciodată. De ce? Pentru că a mers pe căi proprii și nu a vrut să asculte. De șase ori citim despre el: „s-a coborât”. Exemplul său este un avertisment pentru noi.

Am observat la citirea ultimului pasaj din istoria lui Samson unde a trebuit să-și petreacă restul zilelor sale ca prizonier? În închisoarea din Gaza. „Filistenii l-au apucat și i-au scos ochii; l-au coborât la Gaza și l-au legat cu niște lanțuri de bronz. El învârtea la râșniță, în casa închisorii” (16.21). Privat de puterile sale uriașe, slujea cu puterea sa slabă care îi rămăsese dușmanilor săi, asupra cărora repurtase multe victorii. Tocmai în Gaza (începutul capitolului 16), chiar după acea cădere adâncă în păcat, „la miezul nopții, s-a sculat și a apucat porțile cetății cu amândoi stâlpii, le-a scos împreună cu zăvorul, le-a pus pe umeri și le-a dus pe vârful muntelui din fața Hebronului” (16.3). De ce ne amintește Dumnezeu în acest context de Hebron, de vârful muntelui din fața Hebronului? Nu trebuia să se gândească Samson că aici străbunii săi au trăit odinioară într-o părtășie binecuvântată cu Dumnezeul lor? Ce s-a ales de el, omul lui Dumnezeu, judecătorul lui Israel? Cât de mult a disprețuit el părtășia cu Dumnezeul său și în ce adâncimi ale păcatului s-a prăbușit!

Chiar dacă Samson a cules roadele faptelor sale în căile de guvernare ale lui Dumnezeu, totuși Dumnezeu, în harul Său, nu l-a lăsat să cadă. El a săvârșit biruința sa cea mai mare în moarte (versetul 30). Acesta este Dumnezeul nostru!

Samson s-a coborât viu și a fost dus înapoi mort. Și unde a fost îngropat? Sfârșitul istoriei sale ne spune că „l-au îngropat între Țoreea și Eștaol, în mormântul tatălui său Manoah. El judecase pe Israel douăzeci de ani” (versetul 31). Mormântul său a fost acolo unde odinioară și-a început slujba.

Sfârșitul istoriei sale ne amintește de puterea lui Dumnezeu (Țoreea) și de dependență (Eștaol). Dacă Samson ar fi ținut seama de acestea, ar fi fost mai mult de douăzeci de ani judecător.

Vrem să ne aducem viața noastră și chiar viața de familie sub binecuvântarea lui Dumnezeu? Vrem ca zilele noastre să fie ca „zilele cerurilor deasupra pământului”? Atunci să respectăm principiile Cuvântului lui Dumnezeu! Dumnezeu dorește să ne vadă fericiți! De noi depinde dacă vrem să ducem o viață de familie fericită sau dacă într-o bună zi vrem să apărem într-o

statistică sub rubrica „căsnicii distruse”.

Soț și soție (Efeseni 5.19-29)

Ne miră probabil faptul că subiectul „căsnicie și familie” este tratat așa de detaliat tocmai în Efeseni. Această epistolă ne prezintă în partea de învățătură, ca nici o altă epistolă, hotărârea veșnică a lui Dumnezeu cu privire la Hristos și la Adunare. Totul pornește de la Dumnezeu, Tatăl slavei. Punctul de plecare este intenția inimii Sale și nu starea noastră rea, ca în epistola către Romani. Capitolul 1 din Efeseni descrie poziția minunată în care stăm acum înaintea lui Dumnezeu. Noi nu suntem numai copii, ci și fii ai lui Dumnezeu. Putem să avem cunoștință de hotărârea lui Dumnezeu și să o înțelegem. Capitolul 3 ne arată ce rol joacă Adunarea în gândurile lui Dumnezeu. Lui Pavel i s-a dat să facă cunoscut această taină. Credincioșii din timpul harului vor fi în toată veșnicia Adunarea, soția lui Hristos. Noi vom împărți totul cu El, cu Cel care s-a dat pe Sine pentru Adunare.

Dumnezeu ne prezintă această imagine cerească și veșnică ca model pentru relațiile noastre în căsnicie. Lumina hotărârii mari și de nepriceput a lui Dumnezeu cade asupra căsniciilor noastre. Fiecare dintre noi poate să-și pună acum întrebarea: Care principii trebuie să aibă valabilitate pentru noi și pentru familiile noastre, principiile Cuvântului lui Dumnezeu sau principiile oamenilor acestei lumi? Principiile acestei lumi se bazează, cum am văzut deja, pe acest precept simplu: fiecare face ce vrea. Urmarea acestui comportament este numărul înfricoșător de mare de divorțuri. Nici nu bănuim durerea care se ascunde în spatele acestor despărțiri! Principiul lui Dumnezeu, dimpotrivă, este: „Cine cugetă la cuvânt va găsi fericirea” (Proverbe 16.20). A cugeta la Cuvânt înseamnă a-l împlini. Legat de aceasta este renunțarea la voia proprie care ne face așa de multe greutăți și recunoașterea autorității lui Hristos ca fiind capul. Cine face aceasta va avea binecuvântarea lui Dumnezeu în viața lui. În Efeseni de la capitolul 5, versetul 22 până la capitolul 6, versetul 9, ne sunt prezentate trei relații în care putem și trebuie să practicăm principiile lui Dumnezeu, și anume:

1. Relația dintre soț și soție
2. Relația dintre părinți și copii
3. Relația dintre stăpâni și robi

Versetele 19-21 stau oarecum ca titlu deasupra acestor relații. Aici ne sunt prezentate două lucruri importante: în primul rând, Dumnezeu vorbește despre starea inimii noastre. El ne arată ce trebuie să fie în inima noastră. Se spune: „lăudând și cântând Domnului în inima voastră,

mulțumind totdeauna Celui care este Dumnezeu și Tatăl, pentru toate, în Numele Domnului nostru Isus Hristos". Epistola către Efeseni vorbește de șapte stări diferite ale inimii. Aici este vorba despre inimi care laudă și cântă, putem chiar spune, despre inimi care adoră. Fără îndoială, relațiile naturale din căsnicie, din familie și din câmpul muncii atrag după sine probleme și greutăți, dar aceste necazuri nu ar trebui să ne preocupe așa încât să nu mai putem lăuda și mulțumi. Un creștin recunoscător este un creștin fericit. Cu ce începem dimineața și cu ce sfârșim seara? A cânta și a lăuda pe Dumnezeu în inimile noastre înseamnă mulțumire în rugăciune. Când ne rugăm dimineața, începem imediat cu problemele și grijile noastre sau avem înaintea ochilor noștri în primul rând lucrarea de pe cruce a Domnului nostru? Preocuparea cu El și cu lucrarea Sa ne conduce spre mulțumire și spre adorare, iar aceasta este condiția ideală pentru conducerea Sa și în relațiile naturale din căsnicie și din familie. Căsniciile noastre nu vor avea amprenta idealurilor noastre, oricât de mărețe ar fi ele, ci a Lui. În al doilea rând citim despre supunere: „supunându-vă unii altora în frica lui Hristos" (5.21). Din fire, nouă, tuturor, ne vine greu să fim supuși și, într-adevăr, putem să fim astfel numai în temere de Hristos. Teama de Hristos este caracterul și granița supunerii noastre. Dumnezeu dorește respect față de Cuvântul Lui, teamă de a face ceva ce nu îi place. În relațiile noastre pământești, putem arăta cel mai bine ce fel de creștini suntem în funcție de acest lucru: dacă vrem sau nu vrem să trăim după gândurile lui Dumnezeu.

Principiile pe care ni le prezintă Dumnezeu în Efeseni 5 ne sunt tuturor mai mult sau mai puțin cunoscute. Totuși este bine totdeauna să stăm liniștiți și să ne întrebăm personal: Ce vrea să-mi spună Domnul astăzi prin Cuvântul Său? „Soțiilor, fiți supuse soților voștri, ca Domnului, căci soțul este capul soției, după cum și Hristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și soțiile să fie supuse soților lor în toate" (versetele 22-24). Dumnezeu se adresează aici soțiilor într-un punct cu care au deseori probleme. Ele trebuie să fie supuse soților lor și nu altora. Această supunere poate să fie numai în Domnul. El stă aici înaintea noastră ca Acela care are autoritate, între soț și soție stă autoritatea Domnului Isus; aceasta dă conținutul potrivit acestei relații. Când amândoi acceptă autoritatea Domnului, soției nu-i va veni greu să fie supusă, iar soțul nu va fi în pericolul de a domina asupra soției. Supunerea femeii nu este dezaprobată numai în lume, ci și în creștinătate. Se vorbește despre emanciparea și despre dezvoltarea capacităților proprii ale femeii. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește altfel. Emanciparea nu aduce binecuvântare, ci blestem. Oare nu sunt grăitoare cele aproximativ 130.000 divorțuri pe an din Germania? Este surprinzător de câte ori se vorbește în Noul Testament despre supunerea femeii.

În 1 Corinteni 14.34-35 citim: „Femeile să tacă în biserici, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvântul; ci să fie supuse, cum zice și legea. Dacă voiesc să capete învățătură asupra unui lucru, să întrebe pe soții lor acasă”. Aici se adevărește Vechiul Testament în afirmațiile sale. Dar acest cuvânt se adresează și bărbaților. Dacă femeia trebuie să întrebe pe soțul ei, atunci acesta trebuie să fie informat. Cunoaștem noi, bărbaților, fie bătrâni, fie tineri, Biblia, ca să putem da lămuriri soțiilor noastre? Nu este suficient să citim ceva ici-colo, ci trebuie să cercetăm intensiv Cuvântul, ca să putem da un răspuns corect. Oare nu sunt soții temătoare de Dumnezeu care suferă din cauză că nu găsesc un ajutor la soții lor în privință duhovnicească, pentru că ei manifestă puțin interes față de Cuvântul lui Dumnezeu și față de gândurile Sale?

Al doilea text important îl avem în 1 Timotei 2.11: „Femeia să primească învățătură în tăcere, cu toată supunerea. Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să rămână în tăcere”. Acesta este un principiu foarte important al lui Dumnezeu. Femeia nu trebuie să domine asupra bărbatului, pentru că Dumnezeu nu vrea aceasta.

Acest lucru este împotriva voii Sale, dar totuși există multe căsnicii creștine unde femeia are autoritatea. Ea nu vrea numai drepturi egale, ci vrea, conștient sau inconștient, să aibă supremația. Dorința de dominare este pentru multe femei un pericol deosebit; de aceea vorbește Dumnezeu așa de lămurit despre aceasta.

În al treilea rând citim în Tit 2 că femeile în vârstă să le sfătuiască pe cele tinere. Ne sunt prezentate șapte detalii ale acestei lecții, printre altele să fie supuse soților lor. Aici ni se arată și motivul. Pavel spune: „... ca să nu fie vorbit de rău Cuvântul lui Dumnezeu” (versetul 5). Doresc soțiile noastre să fie vorbit de rău Cuvântul lui Dumnezeu și să lucreze împotriva voii lui Dumnezeu? „Femeia înțeleaptă își zidește casa, iar cea nebună o dăruie cu însăși mâinile” (Proverbe 14.1). Dacă o căsnicie nu stă pe fundamentul de neclintit al Cuvântului lui Dumnezeu, există un mare pericol pentru căsnicie și pentru familie. Să avem grijă să nu distrugem fericirea noastră proprie și să nu pierdem binecuvântarea pe care ne-a rezervat-o Dumnezeu.

În al patrulea rând citim în Coloseni 3.18: „Soțiilor, fiți supuse soților voștri, așa cum se cuvine în Domnul. Supunerea nu este o rușine, ci o cinste. Aceasta se cuvine în Domnul.

În al cincilea rând, în fine, vorbește despre supunere și apostolul Petru: „Tot astfel, soțiilor, fiți supuse și voi soților voștri, pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea soțiilor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai: curat și în temere. Podoaba voastră să nu fie cea de afară, care stă în împletirea părului și în purtarea de podoabe de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci omul ascuns al inimii, în frumusețe nepieritoare a unui

duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Căci așa se împodobeau odinioară sfintele femei care nădăjduiau în Dumnezeu, fiind supuse soților lor" (1 Petru 3.1-5). Aici găsim două indicații importante. În primul rând, umblarea, adică purtarea femeii poate fi o mărturie. În al doilea rând, un duh blând și liniștit este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Din fire, ne poate veni greu acest lucru, dar cui vor să placă soțiile noastre, oamenilor sau lui Dumnezeu? Petru amintește în versetul 6 de o femeie din Vechiul Testament. Sara, soția lui Avraam, ne este dată ca exemplu. În inima ei, Sara îl numea „domn” pe soțul ei. Aceasta este ceea ce dorește Dumnezeu: nu o supunere exterioară, ci o stare de inimă plăcută Lui. Astăzi, Dumnezeu nu-i pretinde nici unei soții să asculte orbește de soțul ei, ci El dorește supunere. Dacă Sara în supunerea ei este o pildă pentru noi, Dumnezeu ne arată totuși în Vechiul Testament că ea a mers de două ori prea departe în ascultarea ei, iar aceasta a avut urmări fatale pentru urmașii ei. Nu degeaba supunerea femeii are o graniță, pentru că în Efeseni 5.22 se spune: „ca Domnului”. În Geneza 12 ni se relatează despre o foamete care a venit peste țara Canaan. Avraam, omul credinței, devine slab în credință. În loc să-L întrebe pe Dumnezeu ce să facă, se duce în Egipt. Temându-se de oamenii țării, el îi amintește Sarei de înțelegerea care a avut-o cu ea. Sara trebuia să se prezinte ca sora lui Avraam. Era o jumătate de adevăr care însă în această situație a devenit o minciună întreagă și o înșelătorie. Prin această minciună care și-a avut originea în egoismul lui Avraam, el și-a adus soția într-un mare pericol la curtea lui faraon. Dacă nu ar fi intervenit Dumnezeu, el și-ar fi pierdut pentru totdeauna soția. Câțiva ani mai târziu, acest incident se repetă într-un mod asemănător la filistenii. Amândoi, Avraam și Sara, au dat greș. Avraam a fost neîncredător și a cerut prea mult de la soția lui. Sara a mers prea departe în supunerea ei. Tot astfel există și astăzi o limită în supunere pentru fiecare soție creștină. Dacă soțul cere lucruri care sunt împotriva voii lui Dumnezeu, atunci ea nu poate și nu trebuie să asculte de soțul ei. Totuși, cât de frumos e când soțiile sunt în astfel de situații ajutoare reale! Noi, bărbații, acționăm câteodată impulsiv și atunci ajungem pe căi greșite. Ce bine e când soțiile noastre ne ajută atunci! Acest lucru are valabilitate și când noi, bărbații, acționăm neînțelept în strângerile noastre laolaltă. Primim sfatul soției noastre când, de exemplu, ne spune că rostim rugăciuni prea lungi?

Să ne întoarcem la Efeseni 5: „supuse ca Domnului” aceasta este limita și în același timp caracterul ales al supunerii. Versetul 23 ne spune motivul pentru care femeile trebuie să fie supuse: „căci soțul este capul soției, după cum și Hristos este Capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului”. În măsura în care noi, bărbații, îl avem pe Hristos ca pildă înaintea noastră, putem să fim într-un mod just cap al soției noastre. Hristos este Mântuitorul trupului (adică al Adunării).

El nu S-a dat numai în trecut pentru Adunare, ci El Se îngrijește și astăzi de ea în orice nevoie. El Se interesează de Adunarea Lui. În același fel trebuie și soțul să poarte de grijă de soția sa și s-o ajute în orice situație. Întrebarea către noi, bărbații, este următoarea: Observăm noi când soțiile noastre au nevoi și necazuri? Poate suferă în ascuns, iar noi nici măcar nu observăm. Trăim într-un mod egoist, avem în vedere să ne meargă bine și nici nu observăm ce le preocupă pe soțiile noastre. Venim seara acasă obosiți de la muncă și așteptăm înțelegere și atenție din partea soției noastre. Dar invers? Nici urmă. O întrebăm pe soția noastră cum i-a mers? Încercăm să avem înțelegere pentru ea? Aceasta, de fapt, ar fi trebuit să o fi învățat de la Hristos. El îi vrea să ne ajute în acest sens.

În versetul 24 avem o altă învățătură: „Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și soțiile să fie supuse soților lor în toate”. Să revenim încă o dată pe scurt la istoria lui Avraam și a urmașilor lui. Avraam a fost respectat și cinstit de soția lui ca fiind capul ei. Fiul său, Isaac, și nepotul său, Iacov, au fost disprețuiți și ignorați ca și cap al familiilor lor. Prin voia ei pronunțată, Rebeca, soția lui Isaac, și-a distrus propria ei casă. Ea l-a folosit pe fiul ei, Iacov, ca să-și înșele soțul. A existat o perioadă în viața ei când a fost o femeie exemplară (Geneza 24) și chiar a putut să fie una din cele mai frumoase imagini ale Adunării din Vechiul Testament. Dar mai târziu a devenit o înșelătoare a soțului ei. Ca urmare, Iacov a trebuit să plece din casa părintească. El nu și-a mai văzut mama niciodată. Unde a învățat Rebeca înșelătoria? N-a fost chiar soțul ei cel care îi mințise pe filistenii? Isaac a spus că Rebeca e sora lui, dar acest lucru n-a fost adevărat. Unde a învățat Isaac înșelătoria? N-a fost chiar tatăl său o pildă rea? Totul a început cu o sămânță rea la Avraam, iar exemplul său rău a avut urmări la copiii și la nepoții săi. Roadele le vedem la Isaac și la Iacov. Iacov, înșelătorul, a fost de mai multe ori înșelat. Soția lui, Rahela, l-a înșelat și el nici măcar nu a observat.

Socrul său, Laban, l-a înșelat și la urmă cei zece fii ai săi l-au înșelat cu haina lui Iosif și l-au mințit. Timp de douăzeci și doi de ani, Iacov a suferit greu în urma acestei înșelătorii groaznice. Da, pentru el a fost o roadă amară care ne amintește de un principiu al lui Dumnezeu: „Ce seamănă omul, aceea va și secera” (Galateni 6.7). Care au fost motivele grave ale acestor înșelătorii în descendenții lui Avraam? Primul motiv a fost independența lui Avraam ca și cap al familiei, în timp ce s-a coborât în Egipt, fără să-l întrebe pe Dumnezeu; în același timp, i-a cerut Sarei să-i mintă pe egipteni.

Al doilea motiv a fost prea multă ascultare oarbă din partea Sarei. Al treilea motiv a fost ignoranță și desconsiderație din partea Rebecăi față de capul familiei. Să ne punem întrebarea: Ce sămânță lăsăm noi copiilor și nepoților noștri? Ce exemplu le dăm? Este comportamentul

nostru o binecuvântare sau un blestem pentru ei? Un alt exemplu serios îl avem în istoria lui Moise. În Exodul 4.24-26 ni se relatează despre întoarcerea lui Moise în Egipt. Pe drum, însuși Dumnezeu îl atacă, pentru a-l omorî. De ce? Lângă Moise era Sefora, soția lui. Într-un mod vădit, ea s-a opus ca fiul ei să fie circumcis. El a vrut să asculte de Dumnezeu, ea nu. Numai prin intervenția directă a lui Dumnezeu, Sefora a fost determinată să-și schimbe părerea. Dar să nu judecăm această femeie, ci să privim la noi și să ne întrebăm ce vrea Dumnezeu să ne spună prin aceste exemple din Vechiul Testament. În lucrurile lui Dumnezeu, în ceea ce ne spune El prin Cuvântul Său, nu putem merge pe căile noastre proprii.

De la versetul 25, Cuvântul se adresează direct bărbaților: „Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ... ca să înfățișeze înaintea Sa această Biserică slăvită, fără pată, fără încrețitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără defect. Tot așa sunt datori și bărbații să-și iubească soțiile, ca pe trupurile lor" (versetele 25-28).

Acestea fac parte din cele mai frumoase versete din Biblie. Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea. El a dat totul, S-a dat chiar pe Sine ca să aibă un mărgăritar de mare preț (Matei 13.46). Dar prin aceasta, dragostea Lui pentru Adunarea Sa nu S-a epuizat. În prezent, El o sfințește și o curăță prin Cuvânt; face acest lucru cu privire la viitor, când El își va prezenta Lui însuși Adunarea slăvită. Această relație a dragostei lui Hristos, cu care nu ne putem preocupa acum mai îndeaproape, este etalonul cu care este măsurat comportamentul soților, într-adevăr, e o măsură superioară, dar Dumnezeu nu a putut să ne dea o alta. „Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Biserica ..."

A corespuns vreunul dintre noi acestei măsuri superioare? Desigur, nu! Trebuie să recunoaștem că rămânem cu mult în urmă față de dragostea lui Hristos. La citirea Vechiului Testament, observăm că sunt puțini bărbați despre care Dumnezeu poate da mărturie că și-au iubit soțiile. În 1 Samuel 1, Dumnezeu vorbește despre Elcana și Ana și ne spune că Elcana își iubea soția. Ar putea Dumnezeu să spună acest lucru și despre mine și despre tine? Dumnezeu dă o mărturie unică despre un bărbat la care poate nu ne-am fi așteptat. De trei ori citim despre Iacov că o iubea pe Rahela. Dumnezeu a văzut simțămintele acestui bărbat și a găsit cu cale să ni le transmită și nouă. Și despre Isaac citim că o iubea pe Rebeca. Fiind tineri căsătoriți, toată plăcerea lui era în Rebeca. Mai târziu, acest tablou s-a schimbat din nefericire. Când a îmbătrânit, a iubit mâncarea și băutura bună, iar despre dragostea față de soția lui nu mai citim nimic. Cum stau lucrurile la noi? Ne-am iubit mireasa? Fără îndoială! Dar, după ce ne-am căsătorit, a slăbit dragostea sau a devenit tot mai tare și mai profundă? Cel care vede în soția

lui ajutorul dat de Dumnezeu o va iubi tot mai mult și îi va arăta acest lucru. Dar, din nefericire, multe căsnicii sunt ca cea a lui Isaac și a Rebecăi. Ce pierdere! În Coloseni 3.19 suntem îndemnați să ne iubim soțiile și să nu păstrăm amărăciune împotriva lor. Până acolo se poate ajunge. Bărbații devin plini de amărăciune și nepoliticoși și poate nici nu-și dau seama. În timpul logodnei, fiecare este politicos, cu tact, gata să ajute, un cavaler desăvârșit. Iar după aceea? Abia căsătorit, se lasă servit de soție și își permite fel de fel de capricii. Bărbatul este, într-adevăr, capul familiei și poartă astfel răspunderea, dar nicăieri nu suntem chemați noi, bărbații, să le exploatăm pe soțiile noastre și să dominăm peste ele. Dimpotrivă, noi trebuie să iubim cum a iubit Hristos. Dumnezeu a pus dragoste în inimile noastre și este un mare privilegiu să arătăm această dragoste. Și apostolul s-a rugat în capitolul 3, versetul 17 ca efesenii să fie înrădăcinați și întemeiați în dragoste. În acest mediu roditor al dragostei divine, primim puterea necesară. Dragostea soțului față de soție se arată prin faptul că o hrănește și o îngrijește cu drag, așa cum face Hristos. Hrănirea și îngrijirea se referă atât la nevoile materiale, cât și la cele spirituale ale soției. Hrănirea și îngrijirea este în primul rând sarcina soțului. Dacă soțul este cel care susține familia, atunci soția nu poate fi și ea în câmpul muncii.

Chiar dacă astăzi a devenit nepopular pentru o femeie să fie casnică, principiile lui Dumnezeu nu s-au schimbat. În Tit 2.5 se spune chiar despre femeile tinere să fie bune gospodine. Dumnezeu nu a dat această rânduială ca să șicaneze femeile, ci spre a le ocroti. O mamă și o casnică are destule sarcini pe care să le îndeplinească. Sara era în cort când Avraam a primit musafiri. Cortul vorbește despre domeniul casnic. Acolo, ea era un ajutor fidel soțului ei. Cât de marcantă este întrebarea lui Dumnezeu în Geneza 18.9: „Unde este soția ta, Sara?” Dumnezeu cunoștea răspunsul mai dinainte, totuși El întreabă și, prin aceasta, ne vorbește nouă. Am putea să dăm și noi același răspuns ca Avraam: „Iat-o, în cort” sau „în casă”?

În versetul 28, Pavel spune mai departe: „Tot așa sunt datori și bărbații să-și iubească soțiile”. Nu este ceva deosebit dacă ne iubim soțiile noastre, ceva cu care ne-am putea mândri. Este datoria noastră, este lucrul cel mai firesc de pe pământ. Și totuși trebuie să ne întrebăm: Facem lucrul acesta? Avem timp pentru soțiile noastre sau suntem deseori plecați și ne vedem numai de interesele și de pasiunile noastre? În legătură cu aceasta, să privim mai îndeaproape la versetul 7 din 1 Petru 3: „Tot așa și voi, soților, locuiți cu ele potrivit cunoștinței, dând cinste femeii, ca fiind un vas mai slab”. Aici învățăm trei lucruri importante:

- Trebuie să locuim cu soțiile noastre potrivit cunoștinței. Cine face acest lucru nu va fi pentru mult timp altundeva.
- Trebuie să ne gândim și la faptul că soțiile noastre sunt vase mai slabe. Femeile gândesc și

simt altfel decât bărbații.

- Trebuie să le dăm cinste și să nu le tratăm cu indiferență.

Doi tineri erau de curând căsătoriți. Soția era puțin înfirmă și nu se simțea bine. Seara, când găleata de gunoi a trebuit dusă afară, tânărul soț a rămas cu o carte în mână în fotoliu, iar soția lui a trebuit să ducă găleata de gunoi afară. Înseamnă acest lucru a da cinste? Deloc. Fiecare zi a vieții noastre este o posibilitate să le iubim, să le hrănim, să le îngrijim și să le cinstim pe soțiile noastre. Acest lucru putem să-l facem, dar la fel putem să nu-l facem. Dar unde va rămâne răsplata la scaunul de judecată al lui Hristos? Hrănirea și îngrijirea se referă și la nevoile spirituale. Numai dacă avem hrană pentru noi înșine, putem da și altora. Aceasta este prima condiție. Dar o îndeplinim? Ce facem în serile noastre libere? Ne preocupăm cu pasiunile noastre, iubim viața de societate sau găsim și timp ca să citim împreună Biblia și să vorbim despre ea?

Un soț tânăr îl iubea mult pe Domnul lui. Dorea mult ca și soția lui să citească studii biblice. Dar ea citea mai bine povestiri și istorisiri și nu îi plăcea literatura spirituală. El a încercat cu dragoste de mai multe ori să-i trezească interesul și în sfârșit, cu ajutorul Domnului, a reușit. El a căutat cu grijă subiecte care să o intereseze și pe soția lui, iar astăzi citesc împreună.

Textul din 1 Petru 3.7 ne dă și o altă indicație importantă: „pentru ca rugăciunile voastre să nu fie întrerupte”. Din nefericire, există încă multe căsnicii și familii creștine în care nu se roagă niciodată împreună. Deseori se observă acest lucru deja în timpul logodnei. Dacă ai un logodnic care încă nu s-a rugat niciodată cu tine, atunci cercetează serios dacă o astfel de legătură este „în Domnul”. Rugăciunea personală, cât și cea comună ar trebui să fie o parte componentă trainică în orice căsnicie. Oare nu a dorit mult fiecare logodnic în timpul logodnei ca mai târziu să o iubească pe soția lui și să îngrijească de ea? Ar trebui să fie altfel mai târziu? Dacă noi, bărbații, ne ocupăm locul nostru într-un mod corespunzător și ne iubim soțiile noastre, atunci nici lor nu le va veni greu să ne respecte ca fiind capul și să ocupe o poziție de supunere.

Părinți și copii (Efeseni 5.29 6.4)

După care principii trăim noi în căsniciile, în familiile noastre? Epistola către Efeseni ne vede ca oameni cerești și ca atare ar trebui să trăim timpul scurt pe acest pământ după principiile cerești. Oamenii acestei lumi cunosc alte forme de conviețuire și noi suntem astăzi în mare pericol de a fi contaminați de acest duh al lumii. Oare n-a devenit un lucru normal

relația ușuratică dintre parteneri? Se trăiește împreună fără certificat de căsătorie și nimeni nu-și face probleme din cauza aceasta.

Dacă un creștin se adaptează principiilor lumii, el nu poate aștepta binecuvântarea lui Dumnezeu. În Galateni 6.7-8 citim: „Nu vă înșelați: «Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit». Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui păcătoasă, va secera din firea păcătoasă stricăciunea". Să nu ne înșelăm: seriozitatea acestor cuvinte ne privește pe noi. Cine seamănă ovăz nu va secera niciodată grâu. Cine trăiește și seamănă după principiile acestei lumi va secera numai rău.

Ținta diavolului este totdeauna să distrugă fericirea în căsnicie și în familie; în acest sens folosește orice mijloc. El dorește să ne ademenească să trăim după principiile lumii și prin aceasta să desființăm rânduiala lui Dumnezeu. Putem să luăm parte la așa ceva? Dorim să ne aducem contribuția la așa ceva?

Fără îndoială, pericolele sunt mari. Pavel scrie colosenilor: „De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoașterea deplină a voii Lui, în orice fel de înțelepciune și de pricepere duhovnicească, ca să umblați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți ... " (Coloseni 1.9-10). Oare nu avem cu toții nevoie de această rugăciune pentru căsniciile și pentru familiile noastre? Dacă suntem *umpluți* cu voia lui Dumnezeu, atunci nimic altceva nu mai are loc în inimile noastre. Dar să ne întrebăm: Ne rugăm așa pentru noi și pentru frații noștri? Dumnezeu ne-a împărțit aceste lucruri special nouă, pentru ca și noi să învățăm să ne rugăm așa. Cunoaștem noi, într-adevăr, voia Lui cu privire la familiile și la căsniciile noastre sau preferăm să trăim după gândurile noastre? Împăratul Saul a fost un bărbat căruia îi plăcea să facă cum credea el că este bine și Dumnezeu a trebuit să-i spună acest cuvânt serios: „Iată, ascultarea face mai mult decât jertfele și luarea-aminte mai mult decât grăsimea berbecilor. Căci răzvrătirea este ca și păcatul ghicitoriei, iar voința proprie este ca și nelegiuirea și idolatria" (1 Samuel 15.22-23).

Voia proprie este în ochii lui Dumnezeu un păcat îngrozitor. Ce citim în 1 Petru 1.2? „... aleși după cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea Duhului, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos". Oare n-a greșit Petru ordinea? Nu, prima dată este ascultarea, apoi stropirea cu sânge. Aceasta este ordinea divină și vedem cât de importantă este ascultarea pentru El. Primul efect pe care-l produce Dumnezeu într-un om este ascultarea. Când Pavel a fost pus în lumina lui Dumnezeu pe drumul spre Damasc, una din primele lui întrebări a fost: „Ce să fac, Doamne?" Aceasta a fost ascultare. Valoarea sângelui lui Hristos a cunoscut-o mai târziu.

Tot Petru este acela care ne amintește că am devenit copii ai ascultării (1 Petru 1.14). Ascultare înseamnă predare deplină a voii proprii sub voia lui Dumnezeu. Am văzut în cartea Judecători un popor foarte numeros care făcea ce era plăcut în ochii lui. Numai despre doi oameni căsătoriți ni se spune că au întrebat care este voia lui Dumnezeu. Manoah și soția lui au vrut să facă ce le-a spus Dumnezeu. Ei au fost ascultători și în același timp au avut respect profund față de Cuvântul Său. Ascultarea și respectul profund formează un tot. Ele formează temelia unei vieți fericite de căsnicie și de familie.

Știm cu toții ce a spus Iosua la sfârșitul vieții sale: „Eu și casa mea vom sluji Domnului” (Iosua 24.15). Este acesta numai un verset frumos afișat în multe case, o frumoasă mărturisire a buzelor sau într-ade-văr dorința sinceră a inimilor noastre? Când călătorești cu autoturismul prin ținuturile Americii de Nord, vezi multe case frumoase și îngrijite. Dar chiar lângă acestea se găsesc deseori case vechi, adevărate ruine: geamurile sunt sparte, acoperișul distrus și peste tot crește iarba. Cu care case se aseamănă căsniciile noastre, cu o casă îngrijită sau cu o ruină? Așa cum o casă trebuie îngrijită, tot așa trebuie îngrijită și o căsnicie, o familie. Familiile noastre rămân în ordine numai atunci când sunt îngrijite după principiile lui Dumnezeu.

Unele din aceste principii le-am văzut deja. Cum stau lucrurile în privința principiului supunerii femeii? Cum stau lucrurile în privința dragostei bărbatului? Cum stau lucrurile cu privire la cele șapte principii importante pe care femeile în vârstă trebuie să le învețe pe cele tinere (Tit 2.4-5)? Dar unde sunt surorile în vârstă care au trăit acestea într-un mod practic, ca apoi să le poată transmite și celor tinere? Iată întrebări de care n-ar trebui să ne ferim!

În Efeseni 5.29 citim: „Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul său, ci-l hrănește și-l îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica”. Am văzut deja că această hrănire și îngrijire se referă atât la domeniul material, cât și la cel spiritual. Aici, Hristos stă înaintea noastră ca pildă. El ne hrănește și ne îngrijește zi de zi, săptămână de săptămână. Să ne gândim numai la străngerile laolaltă ale credincioșilor. El coboară la noi ca să fie punctul central, ca să ne binecuvânteze.

În 1 Tesaloniceni 2, versetele 7-8, îl vedem pe apostolul Pavel în urmele învățătorului lui. El spune: „... ne-am arătat blânzi (delicați, gingași) în mijlocul vostru, ca o doică ce-și crește cu drag copiii atât de scumpi ne ajunseserăți”. Această imagine o putem înțelege bine. Cine a fost așa de „delicat” ca Hristos? Pavel îl imita. Facem și noi la fel? Suntem delicați față de soțiile noastre? Nu suntem deseori duri și fără scrupule? Este necesar să învățăm zilnic de la Capul nostru.

„A hrăni” înseamnă a pregăti și a da mai departe hrana. Poate citim regulat Biblia sau

calendarul la masă; aceasta este bine. Dar explicăm ceea ce am citit? Ne împărtășim gândurile? Facem prețios Cuvântul în ochii copiilor noștri, acest Cuvânt prin care trebuie să fim zidiți cu toții? Dacă ei nu înțeleg nimic, atunci se vor plictisi repede de acest Cuvânt. Câteodată auzi bărbați spunând: „Asta nu pot, nu mă pricep”. Îl iubim cu adevărat pe Domnul sau trăim la distanță de El? Cine nu trăiește într-o părtășie strănă cu El nu poate să iubească și să hrănească la fel ca El. La scaunul de judecată al lui Hristos, va fi spre rușinea noastră, căci Hristos nu ne va putea da rasplata pe care ar fi vrut de fapt să ne-o dea.

În 1 Samuel sunt amintite în total paisprezece case, respectiv familii, dar numai de două ori citim despre o casă stabilă. În 1 Samuel 2.35 este vorba de casa lui Țadoc, preotul credincios, iar în 1 Samuel 25.28 este vorba de casa lui David, împăratul după inima lui Dumnezeu. Asemenea case stabile dorește Dumnezeu să ne dea, case care sunt întemeiate pe stâncă. Cine zidește pe nisip, adică trăiește după părerile și planurile lui proprii, nu va avea stabilitate, trăinicie.

Nu ne arată casele descrise în 1 Samuel o astfel de imagine zguduitoare? Să ne gândim numai la casa lui Eli, preotul. Casa lui nu a putut să aibă trăinicie, deoarece principiile lui Dumnezeu cu privire la educarea copiilor au fost desconsiderate. Dumnezeu a trebuit să judece această casă; Eli și cei doi fii ai săi au murit în aceeași zi.

„Pentru că noi suntem mădulare ale trupului Său, din carnea Lui și din oasele Lui. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa și cei doi vor fi un singur trup” (Efeseni 5.30-31). Noi suntem mădularele trupului Său, pentru că El a murit pentru noi. Ce imagine minunată avem aici în fața noastră: „Hristos și Adunarea Sa”! În toată veșnicia vom fi uniți cu El, vom fi chiar o parte din El. În Efeseni 1.22-23, Pavel spune: „El I-a pus totul sub picioare și L-a dat să fie Cap peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui care umple totul în toți”. Această relație strânsă se aplică acum la bărbat și la femeie.

Este un lucru voit de Dumnezeu ca un bărbat să-și părăsească părinții pentru a se căsători. Cine se căsătorește în Domnul a găsit un lucru bun. Dar să reținem: părinții trebuie să-i pună în libertate pe copii. Multe căsnicii suferă astăzi, pentru că legăturile cu tata și cu mama sunt prea puternice. Părinții trebuie să învețe că acum copiii sunt într-o independență nouă și că acum există o altă legătură, mai puternică. Ei nu ar trebui să mai exercite vreo autoritate asupra lor. Cu toate acestea, un copil nu încetează să rămână un copil al părinților săi; și de acest lucru vrem să ne amintim.

Aici se spune „omul” sau „bărbatul”, nu „tânărul” sau chiar „copilul”. Pentru căsătorie este nevoie de o anumită maturitate. Tot mereu se vede cum legăturile premature pot să ducă la

mari necazuri. De câte ori nu sunt nefericite tocmai căsniciile tinere! De câte ori nu ajung ele chiar în necaz! Experiențele vieții sunt un apel continuu de a respecta Cuvântul: „Cine cugetă la cuvânt va găsi fericirea” (Proverbe 16.20). Principiul lui Dumnezeu este: „Vezi-ți întâi de treburi afară, îngrijește de lucrul câmpului și după aceea zidește-ți casa” (Proverbe 24.27). Un bărbat care se căsătorește trebuie mai întâi să fie în stare să-și hrănească soția și familia, atât pe plan material, cât și pe plan spiritual. Faptul că soțul și soția primesc cu plăcere un sfat de la părinții lor, care au o experiență de viață bogată, ar trebui să fie de la sine înțeles.

Bărbatul se va „lipi” de soția sa și cei doi vor fi „*un singur trup*”. În timpul logodnei, care este important după gândurile lui Dumnezeu, ei învață să se cunoască și să se iubească, dar „*un singur trup*” devin numai în căsnicie. De aceea Dumnezeu vorbește aici de doi și nu de trei, patru sau mai mulți. Și acest principiu își are sensul lui. Nu vedem în Africa urmările groaznice ale poligamiei? Și în Vechiul Testament sunt exemple care ne arată că mai multe femei n-au fost niciodată o binecuvântare. Să ne gândim numai la Avraam și Agar sau la sfârșitul tragic al lui Solomon, a cărui inimă și-a găsit plăcere în dumnezei străini din cauza multelor sale femei. Numai respectarea principiilor dumnezeiești ne aduce binecuvântarea lui Dumnezeu.

Relatarea din Geneza 2 ne arată cum a creat Dumnezeu pe Eva. Cineva a spus cândva că Eva n-a fost făcută din piciorul lui Adam, ca să nu fie călcată de el, și n-a fost făcută din capul său, ca să nu domine peste el. Eva a fost făcută din coasta lui Adam, acolo unde este inima. Femeia trebuie să fie alături de bărbat, nu inferioară sau superioară lui. El trebuie s-o iubească.

„Taina aceasta este mare; dar vorbesc despre Hristos și despre Biserică. Încolo, fiecare din voi să-și iubească soția ca pe sine și soția să se teamă de soț” (Efeseni 5.32-33). Aceste versete sunt un fel de rezumat. Noi, bărbații, trebuie să ne iubim soțiile ca pe noi înșine. Nu ne iubim pe noi înșine? Atunci să le iubim și să le tratăm și pe soțiile noastre la fel. Iar soțiile noastre ce trebuie să facă? Însărcinarea femeii este să respecte și să stimeze pe soț ca fiind capul. Toate acestea putem și trebuie să le împlinim în lumina scaunului de judecată al lui Hristos. Domnul va răsplăti acest lucru.

Cu capitolul 6 încep indicații în legătură cu copiii. Copiii sunt o binecuvântare pe care o putem primi cu mulțumire din mâna lui Dumnezeu, dar să nu ne ferim de responsabilitatea legată de aceasta. „Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci aceasta este drept. «Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta» este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință, «ca să fii fericit și să trăiești mulți ani pe pământ»” (Efeseni 6.1-3). Dumnezeu adevărește și astăzi Cuvântul Său și își împlinește promisiunile. Cel puțin de șase ori se amintește în Noul

Testament de ascultarea copiilor; așa de importantă este ea pentru Dumnezeu. Dar ascultarea trebuie învățată și exersată. Este sarcina părinților, în mod deosebit a taților, de a-și crește copiii spre ascultare.

Dumnezeu ne dă în Vechiul Testament, pe baza istoriilor multor familii, lecții practice. Ne arată atât exemple pozitive, cât și negative. Am văzut deja sfârșitul tragic al familiei lui Eli. Care a fost cauza? Fiii lui Eli au făcut ce au vrut ei, iar Eli nu i-a împiedicat în acest sens. Citim cuvintele serioase: „Totuși ei n-au ascultat de glasul tatălui lor” (1 Samuel 2.25). „I-am spus că vreau să pedepsesc casa lui pentru totdeauna, din cauza fărâdelegii de care are cunoștință, din cauză că fiii lui au adus un blestem peste ei înșiși, fără ca el să-i fi muștrat” (1 Samuel 3.13). David a învățat ascultarea în casa tatălui său, Isai. Când a primit însărcinarea să meargă la frații săi, nu a ezitat, ci s-a dus imediat ca să împlinească voia tatălui său. Ascultarea lui David față de Dumnezeu și față de împăratul Saul este scoasă mereu în evidență. El a învățat ascultarea acasă și ea l-a însoțit toată viața.

Dar cum au stat lucrurile în familia sa? A urmat David exemplul tatălui său? Din nefericire, nu. David a avut multe femei și în total a avut douăzeci de fii. Cum i-a crescut? Amnon a devenit un desfrânat în casa tatălui său. Absalom a devenit ucigaș de frate și uzurpator de tron, iar Adonia a vrut să ia coroana tatălui său. Duhul lui Dumnezeu ne arată acest tablou trist și ne permite să aruncăm o privire și în spatele culiselor. Referitor la Adonia, citim: „Tatăl său nu-l muștrase niciodată, zicând: «Pentru ce faci așa?»” (1 Împărați 1.6).

Noi putem și chiar trebuie să ne punem întrebarea: Ce învăță copiii în casa noastră? Învăță ascultarea sau nu? Bineînțeles, ascultarea trebuie asociată cu dragoste, altfel nu merge.

„Ca să fii fericit și să trăiești mulți ani pe pământ” (Efeseni 6.3). Nu cunoaștem cu toții multe exemple din viață care adevăresc adevărul acestor cuvinte? Câți nu au trebuit să culeagă roade amare în viață, pentru că n-au vrut să asculte de părinți în tinerețe? Dumnezeu a făcut un sfârșit timpuriu vieții păcătoase fiilor lui Eli și a celor trei fii amintiți ai lui David. Judecata Lui a trebuit să-i lovească. În 1 Petru 3.12 citim: „... dar fața Domnului este împotriva celor care fac răul”.

„Și voi, taților, nu provocați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în disciplina și în învățătura Domnului” (Efeseni 6.4). Trebuie Dumnezeu să ne spună nouă, taților, aceasta? Provocăm noi pe copiii noștri la mânie? Da, este un mare pericol pentru toți tații de a-i provoca inutil pe copiii lor la mânie. Ionatan a fost deja matur când tatăl său, Saul, l-a provocat la mânie. Citim despre el: „S-a sculat de la masă într-o mânie aprinsă” (1 Samuel 20.34). Ne mirăm că Saul, un om carnal, a lucrat așa?

„... ci creșteți-i în disciplina și în învățătura Domnului”. Domnul stă din nou în autoritatea Sa înaintea noastră. El nu este numai Mântuitorul nostru, ci și Domnul nostru, asta înseamnă că are drepturi asupra noastră. El ridică pretenții drepte care sunt numai spre binele nostru. El dorește să fie Domnul caselor noastre și al copiilor noștri.

Am auzit câte ceva despre casele și familiile noastre și despre principiile pe care ar trebui să le urmăm. Să privim acum pe scurt la cele zece case din evanghelia după Luca, în care a fost Domnul Isus. Putem învăța câte ceva și de aici.

Luca 4.38-39 În casa lui Simon, soacra lui zăcea bolnavă în pat, cuprinsă de o febră mare. Febra este o imagine a neliniștii lăuntrice și a agitației. Se găsește o asemenea agitație în casele noastre? Domnul dorește s-o îndepărteze. Ținta Lui este ca noi să-I slujim în casele noastre așa cum a făcut soacra lui Simon.

Luca 5.29-39 Levi nu numai că L-a invitat pe Domnul în casa lui, ci i-a pregătit și un ospăț mare. Nu avem aici un frumos exemplu de ospitalitate pe care o putem exercita? Ospitalitatea în casele noastre este și o slujbă pentru Domnul.

Luca 7.36-50 Simon, fariseul, L-a invitat în casa lui pe Domnul. Totuși, Domnul nu Și-a primit drepturile Sale în această casă. Simon nu I-a pregătit apă, adică o înviorare. El nu I-a uns picioarele cu untdelemn, adică I-a refuzat cinstea. Nu I-a dat nici un sărut, adică nu I-a oferit dragoste. Simon a ratat unica șansă din viața sa. Cum stau lucrurile cu noi? Dăm noi Domnului ceea ce așteaptă El de la noi? Are El primul loc în inimile și în casele noastre?

Luca 8.51-56 în casa lui Iair, Domnul a dat o poruncă importantă: „... Isus a poruncit să i se dea (copilei) să mănânce”. Această poruncă este valabilă și pentru noi cu privire la copiii noștri. Le dăm hrană spirituală? Le povestim istorisirile biblice și le facem cunoscut pe Prietenul copiilor, Domnul Isus Hristos?

Luca 10.38-42 Casa Martei ne este binecunoscută. Era o casă în care Domnul intra cu plăcere. Să ne amintim aici doar de două puncte importante: unul este că în această casă se ședea la picioarele Domnului pentru a-L asculta; al doilea este că Marta s-a lăsat corectată de Domnul ei. Amândouă punctele ar trebui să se găsească și la noi.

Luca 14.1-14 În casa mai-marelui fariseilor, Domnul a fost profund rănit în simțămintele Sale, pentru că fiecare își căuta locul dintâi pentru el însuși. Dăm și noi din coate pentru a ne impune și a ajunge tot mai sus? Gazda invitase numai oaspeți care și ei la rândul lor aveau să-l invite. El a lucrat cu dragoste de sine. Mândria și egoismul sunt calități prin care Domnul nostru nu este cinstit, ci dezonorat. Cu câtă dăruire și cu câtă smerenie a lucrat El, Mântuitorul!

Luca 19.1-10 Zacheu L-a primit pe Domnul Isus „cu bucurie”. Facem și noi la fel? Domnul nu vrea să fie numai din când în când oaspete în casele noastre, ci dorește să fie în totul punctul central, să fie Stăpânul caselor noastre.

Luca 19.45-46 Aici, Domnul a trebuit să rostească cuvinte severe: „Casa Mea este o casă de rugăciune, dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari.” Ce suntem noi astăzi pentru casa Lui? Suntem un ajutor sau o piedică?

Luca 22.7-13 Casa în care Domnul a vrut să serbeze ultimul Paște împreună cu ucenicii Săi a fost o casă pusă la dispoziția Sa. Suntem și noi gata să punem la dispoziția Domnului Isus toată casa noastră?

Luca 22.54-62 Casa marelui preot a fost ultima casă în care a intrat Domnul, o casă care ar fi trebuit să-L primească. Dar pentru El, aceasta a fost cea mai îngrozitoare casă, o casă în care a suferit nespus de mult, o casă în care a fost tratat ca un tâlhar.

Cu care din cele zece case se aseamănă casa noastră? Cuvântul lui Dumnezeu este plin de învățături pe care le putem urma dacă vrem. Putem alege! Noi hotărâm! Ce caracter va purta casa noastră?

În încheiere să ne gândim pe scurt la Samuel, omul lui Dumnezeu. Viața lui ne slujește în multe domenii spre învățătură. Ce amintește Dumnezeu în primul rând despre el? Slujba lui? Rugăciunea lui? Nu, primul lucru amintit este adorarea (1 Samuel 1.28). Copil fiind, era un adorator al lui Dumnezeu. Este acesta țelul primordial în educarea copiilor noștri? Bineînțeles, copiii trebuie să învețe și să practice o meserie, dar lucrul cel mai important este să-i creștem pe copiii noștri pentru Dumnezeu ca ei să devină adoratori. Chiar și un copil poate să-I mulțumească Domnului pentru ceea ce a făcut El pe cruce la Golgota. Adorarea a fost primul, dar și ultimul lucru în viața lui Samuel. În casa lui avea un altar. Viața lui a fost încadrată de adorare și aceasta a fost nu în ultimul rând o urmare a educației părinților lui.

În Marcu 2.1 citim că s-a auzit că El este în casă. Cum stau lucrurile cu noi? Observă alții că Domnul locuiește acolo? Este El, într-adevăr, Stăpân în casele noastre? Atunci și numai atunci vom fi fericiți!